

7

Takuya OKAMOTO
Illus. : SHIRABII

กองทัพนักสืบคึกคะต่างโลก

เล่มจบ

ก๊วนฮาที่ศนศึกษาต่างโลก

Story : Takuya OKAMOTO
Illus. : SHIRABII

ทิว
งา
กัณ
ศิษ
ต่าง
โลก

งา

กัณ

ศิษ

ต่าง

โลก

7

Takuya OKAMOTO

Illus. : SHIRABII

สารบัญ

- บทที่ 1 รวมพลกับพวกพ้องในชั้นกันเดอะ... 16
- บทที่ 2 เรื่องเสี้ยงๆ นะ เอาพอประมาณเหอะนะ... 62
- บทที่ 3 ทักทายครอบครัวเพื่อน... 97
- บทที่ 4 ฟังเรื่องราวในอดีตกันดีกว่า... 124
- บทที่ 5 รักษาอาการฮิสทีโคมอร์กัน... 146
- บทที่ 6 เอาฟูกล้ามาเป็นพวกเดอะ... 174
- บทที่ 7 ถึงเวลาเปิดดอกกุยกันแล้ว... 212
- บทที่ 8 กล่าวลากันเดอะ... 260
- บทส่งท้าย ... 316

ยามาดะ ทาคาชิ

อิซอุมิ เมาโอะ

บาคึนตากาชิ จูริโอะ

มุนากาตะ ฮิโตนู

ฟรีสทีลลา

ซาคาซามิ ยูคิโนะ

~ มร พู พู และ: มร จาก ลา
ใน มา ทัส ศึก ษา ต่าง โท ~

แนะ

นำ

ตัว

ละคร

ชาวากิ โคสุเกะ

กรรมการการออกค่ายทัศนศึกษา ผู้ซึ่งขนานนามตัวเองว่าเป็นน้ำมันหล่อลื่น

จินโน อายะ

หัวหน้าห้อง เพื่อนสมัยเด็กโคสุเกะ

อิสึมิ โทกะ

สวณ้อยนักคาบผู้่องอาจ แต่บางครั้งก็ไม่เอาอ่าว

อิซึซึกิ ทาคาชิ

ครึ่งคนครึ่งมังกรแสนกระตือรือร้น

อิโนะคาซึระ มุตสึกิ

มีราชอาณาจักรสัตว์ส่วนตัว

อูรุชิบาระ ซาบุโร่

รุกรการสภานักเรียน บล็อกเกอร์วามึงยอดคนยม

คาวานากากิมะ มายุมิ

สวณ้อยนักแสดงอัจฉริยะ สายเข้าทรงบท

คิมุระ ซินทาโร่

ซีเปลือย

คุโรงาเนะ มิจิโอะ

แฟนพันธุ์แท้รถไฟ

ซาคางามิ ยูคิโนะ

สวณ้วน นักเรียนดีเด่น

ซาซากิ เคนจิ

CEO ผู้ปกครองก็อบลิน

แนะนำ

นำ

ตัว

ละคร

ทาคาราคะ ไม

สาวน้อยสายรักษาความเป็นแฟนตาซี

เทนโด มาโฮโระ

สาวน้อยนักมายากลอัจฉริยะ

โทคิตะ รันโกะ

เสมียนสถานักเรียนผู้อ่อนเรื่องดันบทสด

นาคันดาคาจิ จูริอะ

สาวแกล้งนางแบบจากทางบ้านผู้มากความสามารถ

นิโคโด ฮิเดโอะ

ทาสเบสบอลระดับเมเจอร์

ฮิรากิ ซายูริ

ยามาโตะนาเคชิโกะสายพละกำลัง

ฟูจิซากิ ไทกะ

แยงกี้เหยๆ ฟังการเป็นแมงดา

ไมเคิล แชนเดอร์ส

ชาวอเมริกันผู้ชอบอนิเมะ

มารูยามะ ทาคูโร่

เกมเมอร์เคนตาย และหมผู้ภาคภูมิใจในตัวเอง

มุนากาตะ สึโตมุ

ซูเปอร์นักเพาะกายม.ปลาย

วาคาโอจิ อากิระ

ประธานนักเรียน

พริสซิลลา

เจ้าหญิงต่างโลกผู้หลงใหลญี่ปุ่น

แนะ

นำ

ตัว

ละคร

ชูชุกิ ฮิโรยุกิ

อาจารย์ที่ปรึกษาของพวกเขาโคสุเกะ

โคบายาคาวะ อากิมิตสึ

รองประธานสภานักเรียนที่ชอบให้ความหวัง

ไซโต้ ฮินาตะ

สาวแมน สมาชิกชมรมวอลเลย์บอล

ซาเอมอนซามูไร ฮิคารุ

เพื่อนสนิทคนที่ 1 ของอายะจัง อยู่ชมรมถ่ายภาพ

ซากุระจิมะ ไดมอน

เด็กชายที่ทำตัวเหมือนคนคิ้วชู

ทาโรมารุ คาโอรุ

เพื่อนสนิทคนที่ 2 ของอายะจัง อยู่ชมรมวงซอ

โทกุระ ซากิ

คนตัดมุกในคู่หูตลก [โคกุระ ☆ มากุระ]

มากุระกิ มากิ

คนปล่อยมุกในคู่หูตลก [โคกุระ ☆ มากุระ]

นินบุ เदनจิโร่

นักแสดงที่ใช้ร่างกายทดลองวิทยาศาสตร์

ยูคิมุระ ฮิเดยุกิ

เซฟี่เมตล์ที่หลงทาง

ยามาดะ ทาคาชิ

ผู้กล้าที่ช่วยต่างโลกไว้

อิเซอุมิ มาโอะ

???

—ภาพทิวทัศน์อันห่างไกล—

พอผมกศิระซะให้คุณทหารรักษาการแล้ว ฉันจึงเคาะประตูห้อง

“ท่านนาย ขออนุญาตคะ ยังกินอยู่ไหมคะ”

ฉันจึงเปิดประตูก่อนที่จะมีคำตอบกลับมา ท่านนายนอนดิ๊กอยู่แล้ว ถ้าเป็นเวลาประมาณนี้ คงยังตื่นอยู่แน่ๆ ค่ะ “มาเวลานี้ มีอะไรรี”

ท่านนายฝากร่างกายไว้กับเก้าอี้ยก กำลังค่อยๆ ดื่มชาอยู่

ฉันคำนับ แล้วจึงเดินไปหาท่านนาย

“ได้เตี้ยงหนูมีกล่องเล็กๆ อยู่คะ แล้วข้างในมีของคล้ายๆ หนังสืออยู่”

ห้องของฉันเป็นห้องที่ท่านนายเคยใช้ในอดีต เตี้ยงหนูอนจึงรับช่วงต่อมาทั้งอย่างนั้น ดังนั้นบางที หนังสือเล่มนั้น อาจจะเป็นของที่ท่านนายเผลอลืมทิ้งไว้ตรงนั้นก็ได

“หืม?”

ท่านนายทำหน้าที่ตาประหลาดใจ พร้อมกับรับหนังสือไป ทว่าระหว่างที่เปิดดูผ่านๆ สีหน้าก็เปลี่ยนไปด้วย

“อิม—— ไเฮ ฮีฮี ไเฮเจ้านั้น—— ในที่พรรคนั้น—— ก็
มาเจอเอาป่านนี้เน้อ”

ท่านยายเปิดหนังสือนั้นรวิว ๆ พร้อมกับยิ้มตาหยีออกมาอย่างมีความสุข

ถึงจะไม่รู้ว่าเป็นหนังสืออะไร แต่ดูท่าจะเป็นของท่าน
ยายนั่นแหละค่ะ

แล้วตอนที่โล่งใจ พร้อมกับรู้สึกไม่ดีที่ไปกวนการอ่าน
หนังสือ จึงทำท่าจะขอตัวออกจากห้องนั้น

“อ๊ะ——”

ฉันทันแผลอส่งเสียงโดยไม่รู้ตัว

ในห้องท่านยายมีหน้าต่างขนาดใหญ่ กลางวันสามารถ
มองเห็นเมืองใต้ปราสาทได้ทั่วก็จริง แต่ตึกตึ้นอย่างตอนนี้ มี
ความมืดอันเงียบงันแผ่กว้าง และฉันว่า ฉันเห็นสิ่งที่แหวกฝ่า
ความมืดนั้นเข้าเต็ม ๆ ตา

ดาวตกนั่นเอง

ดาวตกสีเขียวฟ้าสายหนึ่งตัดแหวกค่าคืนมืดมิด ตรงดิ่ง
ไปยังที่แห่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว—— ดูท่าจะตกใกล้ ๆ นี้เอง ใน
เมืองใต้ปราสาท—— หรือว่าจะเป็นในปราสาทละเนี่ย

—— ตึกตึก

ในอกของฉันร้องดัง

นั่นมัน ไม่น่าเชื่อ

“ท่านยาย ท่าทางดาวตกจะร่วงลงมาใกล้ ๆ ค่ะ ถ้าเดิน
ไปไหว เราไปดูด้วยกันไหมคะ”

ฉันกุมมอกที่ร้องดังพร้อมกับขอท่านหายไป

ท่านยายเงยหน้าขึ้นจากหนังสือในมือ ท่านยิ้มจางๆ และค่อยๆ ส่ายหน้า

“พริสมาใกล้ๆ ลี”

ท่านยายเรียกชื่อฉันด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

พอฉันพยักหน้าแล้วคุณเข่าลงข้างกาย ท่านยายก็ลูบศีรษะฉันอย่างเบามือ สางผมฉันด้วยปลายนิ้วเบาๆ และส่งสายตาไปยังภายนอกหน้าต่างที่ดาวตกผ่านไป จากนั้นจึงใช้นิ้วผมมแห่งที่ไปยังประตูที่ฉันเพิ่งเข้ามาเมื่อสักครู่นี้

“ไปเถอะพริส นั่นน่าจะเป็นเรื่องราวของเจ้านั้นแหละ”

ช่างอ่อนโยน ท่านกล่าวเช่นนั้นด้วยวิธีการพูดเหมือนทุกที่

แล้วท่านก็หยิบอะไรบางอย่างจากลิ้นชักข้างๆ ออกมาวางบนหนังสือซึ่งกางไว้บนตัก ส่วนฉันลุกขึ้นพร้อมกับชะเง้อมองบนตักท่านยาย เพื่อแอบดู

ตรงนั้นมีภาพใบหนึ่ง ไม่ลึ ภาพถ่ายคันอยู่ต่างหาก

ดูเหมือนจะเป็นภาพถ่ายที่ผูกพันกับท่านยาย ท่านยายทอดมองภาพถ่ายนั้น คลิยืมอ่อนโยนออกมา และท่านยายก็พูดออกมาขณะที่ยังมองภาพถ่ายอยู่ ว่า

“เราสนุกกับโลกนี้เพียงพอแล้ว”

จากนั้นท่านยายจึงยกสายตาขึ้นจากภาพถ่าย และยิ้มให้ฉัน

“ต่อจากนี้ไปเป็นเรื่องราวของเจ้าแล้ว จงสนุกสนานให้

หน้าใจเถอะ”

ตัวฉันรู้ถึงความหมายที่ท่านยายกล่าวเป็นอย่างดี
“งั้นหนูไปก่อนนะคะ ท่านยายพรึชชิลลา”

ตอนที่หันกลับมา หางตาท่านยายก็มีน้ำตาหยาดหนึ่ง
หลังริน รวากับดาวตกอย่างนั้น

นึกถึงเรื่องเศร้าขึ้นมาเหวอคะ ไม่สิ ผิดแล้ว

ท่านยายเขาคลี้ยมอันอ่อนโยน

เพราะฉะนั้น จะต้องนึกถึงเรื่องสนุกสนานอย่าง
แน่นอน

“เราใส่ความรักให้กับวันคืนที่เคยใช้กับสหายที่รักยิ่ง
อย่างเต็มเปี่ยม—— ฮีฮี”

คำพูดที่ท่านยายทอดมองภาพถ่ายและพิมพ์้าออกมา
ตอนที่ฉันออกจากห้องนั้น มันลอยมาถึงหูฉันอย่างชัดเจน

นั่นเป็น คำพูดในหนังสือเล่มโปรดของฉัน การเดินทาง
ซึ่งใช้เวลาร่วมกับสหายจากต่างโลก เมื่อสมัยที่ท่านยายสาว ๆ
ก่อนหน้าที่จะเป็นราชินี—— มันเป็นคำพูดซึ่งถูกบันทึกไว้ใน
ตอนท้ายของการเดินทาง

“จริงด้วย บางที——ไม่สิ คงจากตรงนี้แหละ”

—— ที่การเดินทางของฉันกำลังจะเริ่มต้นขึ้น

ฉันหายใจแรง พร้อมกับทะยานออกไปสู่โลกกว้าง

บทที่ 1 รวมพลกับพวกพ้องในชั้นกันเถอะ

ในอดีต เด็กหนุ่มนั้นเงยมองหมอกดำที่ลอยอยู่ในอากาศ——เงยหน้ามองจอมมารซึ่งเวลานี้เสียดลิ่งไปมากกว่าครึ่ง และลดเหลือเพียงก้อนตะกอนความตั้งใจ——ทว่าความตั้งใจนั้นยังคงอยู่ในโลกใบนี้

นั่นเป็นการพบกันอีกครั้งในรอบพันปี ของผู้กล้ากับจอมมารซึ่งหลงเหลืออยู่ในตำนานของต่างโลกแห่งนี้

“ได้ยาก่อนนะ ถ้าผู้กล้าเมื่อพันปีก่อนคืออาจารย์... งั้นจอมมารก็คือจอมมารคนเดียวกันหรือ?”

ผมพูดข้อสงสัยที่ลอยขึ้นมาไปทุกอย่างนั้น

จะว่าไป ปราสาทแห่งนี้ถูกเรียกว่าปราสาทจอมมารมาจนถึงเมื่อไม่นานนี้ แล้วจอมมารที่ทำให้ผู้คนทุกซ์ทรมาณโดยใช้ปราสาทนี้เป็นศูนย์กลาง ก็โดนปราบไปก่อนที่พวกเราจะมาต่างโลกแห่งนี้คิดหน่อย

จอมมารที่พูดอยู่ตรงหน้าพวกเราตอนนี้ เป็นจอมมารที่เพิ่งโดนปราบไปไม่นาน——ถึงบอกว่าเป็นตะกอนความตั้งใจก็เถอะ แต่จอมมารคนนั้นเรียกอาจารย์ที่จากโลกนี้ไปเมื่อพันปีก่อนว่าผู้กล้า มันก็ยิ่งงงชอบกลนะ

“สรุปคือ จอมมารเมื่อพันปีก่อนกับจอมมารที่โดนปราบไปคราวนี้ เป็นตัวตนเดียวกันรึ?”

พริสซิลลาเงยมอง และพูดขึ้น

— เป็นคำถามที่ดี เจ้าหญิงเอ๋ย...

เสียงจอมมารกังวานในห้องโถง ถึงจะไม่มีใครบอก แต่จอมมารนั้นรู้ว่าพริสซิลลาเป็นเจ้าหญิง ส่วนพริสซิลลาก็พูดใส่จอมมาร โดยไร้ท่าที่หวั่นไหวต่อเรื่องนั้น

“เมื่อกี้ พูดใหม่แบบอิคองามิ อากิระ¹ซี?”

— คุณพริสซิลลา ถามได้ดีนะครับเนี่ย...

“เอ็งเป็นจอมมารจริงดิ?”

“ฉันว่าไม่ใช่เรื่องที่เธอพูดได้นะ”

ตอนที่การ์ดตกไปนิดหน่อย เสียงหน่วงๆ ราวกับจะเพิ่มความหนาแน่นในอากาศของจอมมารก็ก้องในห้องโถงอีกครั้ง

— ครั้งหนึ่ง ข้าเป็นคนชราผ่ายผอมถนัดมนตรา

— ครั้งหนึ่ง ข้าเป็นต้นไม้ยักษ์ทะลุฟ้าดิน

— ครั้งหนึ่ง ข้าเป็นไอชั่วร้ายรูปก้นหอยที่ลุ่มในขุม-

นรก

— ครั้งหนึ่ง ข้าเป็นมังกรดำชั่วร้ายตนหนึ่ง

— แม้รูปลักษณ์แตกต่างกัน ข้าก็ถูกเรียกด้วยชื่อเดียว

— คือ จอมมาร

¹ ชื่อนักข่าวชื่อดังในประเทศญี่ปุ่น

เสียงจอมมารก้องมาถึงในอก พร้อมกับทำให้ผมรู้สึกเหมือนโดนนิ้วเย็นตะครุบหัวใจแล้วบิดขึ้นมา

“ค่า จอมมารคุณแนะนำตัวเสร็จแล้ว งั้นเรียกว่าจอมมารเบอร์ 1 คุณได้มะ?”

พริตทิลลาพูดแบบไม่แยแส

— ไม่ได้

เสียงหนักหน่วงเยียบเย็นก้องในท้องโถง ดูท่าจอมมารเบอร์ 1 คุณจะชอบ

“เอาเป็นว่า ร่างที่จอมมารเบอร์ 1 คุณพูดเมื่อกี้ จะอันไหนๆ ก็เป็นร่างของจอมมารที่หลงเหลืออยู่ในตำนานโบราณนั่นแหละ ส่วนนั้นก็ป็นรูปลักษณ์สุดท้าย”

“อ๊ะ ว่าแล้วว่าแปลงร่างหลายชั้น สมกับเป็นลาสต์บอส”

“ร่างจอมมารที่เหลือในตำนานแตกต่างกันหมด ดั้งนั้นระหว่างที่จอมมารคืนชีพขึ้นมาซ้ำๆ หลายครั้ง ต่อให้เป็นผู้เชี่ยวชาญ ความเห็นยังแตกต่างกันเลย ว่านั่นเป็นตัวตนเดียวกันหรือว่าคนละตัวตนเองอึ่งมีการชี้แนะความเป็นไปได้ว่าพวกนั้นเป็นจอมมารเดียวกันหมด หรือว่าจอมมารคนละตนเอาไว้”

“เป็นการไปรโฝลิ่งที่ไร้ความหมายเลยไม่ใช่เรอะ คล้ายๆ เป็นอาชญากรรมของชายหรือหญิง อายุ 10-20 ปี หรือไม่ก็มากกว่า 30 ปีจ้ะ”

“พูดง่าย ๆ ก็คือไม่รู้สักกะตีดั้งนั้นแล แต่ถ้าเจ้าตัวบอกรว่าเป็นตนเดียวกัน ก็เชื่อ ๆ เค้าเหอะ”

พริสซิลลาเงยมองจอมมารที่กลายเป็นก้อนหมอกสีดำลอยเต็งในอากาศ จอมมาร—— จากที่ประกาศเอง เป็นตะกอนความตั้งใจทำนองนั้นล่ะนะ

ผมเองก็มายืนข้างพริสซิลลา เงยมองเจ้านั้น แล้วถามไป

“งั้น จอมมาร—— คนที่ปราบจอมมารครั้งนี้คือใครกันนะ เพื่อนร่วมชั้นของเราสินะ”

คำพูดผมทำให้ทั้งพริสซิลลา และคนอื่น ๆ สะดุ้งโหยงงายหน้าขึ้น

“จะว่าไปก็ใช่ ลืมเรื่องที่ไปพรหมไปเลยแฮะ โยนทิ้งไว้แบบนั้นตั้งแต่ตอนออกจากปราสาท”

“อย่าพูดว่าไปพรหมไว้ใช่ แต่จากประวัติศาสตร์ของโลกนี้ที่ฟังคร่าว ๆ มาตลอด มันคิดได้แบบนั้นเท่านั้นนะสิ เริ่มจากอาจารย์เมื่อพันปีก่อน เหล่าหนุ่มสาวที่ถูกเรียกว่าเทพอาคันตุกะ พวกเขาจะปราบจอมมารที่เคยรังควานโลกใบนี้ในช่วงเวลานั้น ๆ แล้วก็กลับโลกเดิม ถูกไหม?”

“อืม ตามนั้นแหละ”

ผมรับคำตอบพริสซิลลาแล้วพูดต่อ

“ก็หมายความว่า คนที่ล้มจอมมารครั้งนี้ก็เป็นใครสักคนในเทพอาคันตุกะ—— สรุปคือ ไม่แปลกที่จะคิดว่าเป็นใครสักคนในเพื่อนร่วมชั้นพวกเรานั้นแหละ”

เดิมทีความเป็นไปได้ที่ว่าผู้คนในต่างโลกแห่งนี้เป็นคนปราบจอมมารเอง ก็ใช่ที่ไม่มี แต่แพทเทิร์นเทพอาคันตุกะล้ม

จอมมารนั้น ข้าแล้วข้าอีกมาตลอดในช่วงพันปี คิดแบบนี้คงเหมาะสมแล้ว

“ระหว่างออกเดินทาง ฉันคิดไปว่าคนปราบจอมมารคือวาคาโอจิ เพราะไม่เคยเจอทั้งผู้กล้า ทั้งจอมมาร จึงได้แต่จินตนาการเอาก็จริง แต่ตอนนึกถึงหน้าคนในห้องเรียนแต่ละคน ฉันคิดว่าไอ้การปราบจอมมารอะไรนั้น คนที่ดูท่าจะทำเรื่องหลุดกรอบสุด ๆ ก็คือวาคาโอจินั่นละ”

“ก็นะ ประเมินได้เหมาะสมนี่”

วาคาโอจิ อากิระตอบโดยไม่ถ่อมตัวแม้แต่น้อย ตรงนั้นแหละที่เปี่ยมไปด้วยความรู้สึกว่าน่าจะเป็นคนปราบจอมมาร

ในความหมายเรื่องความสามารถทางกายหรือความสามารถในการสู้รบ วาคาโอจิไม่ใช่ตัวเป้งหรือ ห่างชั้นกับอิลิมิหรือฮิรากิมาก เธอเป็นแค่เด็กสาวธรรมดา ๆ เรื่องสติปัญญา ก็เทียบซาดางามิไม่ติด และใช้ว่ามีพลังในการแสดงแบบคา-วานากากิจิมะ หรือความสามารถพิเศษอย่างมายากลแบบเทนโด แต่ถึงอย่างนั้นแล้ว ถ้าโดนบอกให้ยกคนที่ดูท่าจะปราบจอมมารขึ้นมาละก็ บางทีคงเห็นพ้องเป็นทางเดียวกันว่า วาคาโอจิ อากิระ

จะว่าเป็นคาริสม่า หรือว่าความเป็นสตาร์ก็ไม่ใช่—

มันเป็นความรู้สึกที่ว่าน่าจะทำอะไรลงไปสักอย่าง ซึ่งมันไม่สามารถแปลงเป็นคำพูดได้เลยจริง ๆ ด้วยเสตัสนั้น วาคาโอจิ อากิระจึงโดดเด่นออกมาเลย และในความเป็นจริง เธอก็เคยสร้างกลุ่ม [สมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์] คอยป่วนต่างโลกแห่งนี้

อยู่ด้วย

“แต่น่าเสียดายนะ เพราะกรณีฉัน ฉันติดเกมซีมูละชั้น สร้างประเทศมากกว่า RPG นะ ตอนที่รู้สึกตัว จอมมารก็โดนปราบไปแล้ว มีน ๆ งง ๆ เลยยึดซากปราสาทจอมมารซะเลย”

“ประธานเป็นห่วงทุกคนนะคะ ทุกครั้งที่ได้ยื่นข่าวดาวตก จะส่งคนไปประจำที่นั่น และคอยวนเวียนรวบรวมเพื่อนร่วมชั้นคะ การสร้างกลุ่มสมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์ก็เหมือนกัน เพื่อการนั้นนั่นแหละคะ ท่านบอกว่าต้องขยายเครือข่ายข้อมูล พร้อมกับต้องสร้างรากฐานเพื่อให้เพื่อนร่วมชั้นได้ใช้ชีวิตในต่างโลกแห่งนี้”

โทคิตะ รันโกะ เลี่ยมสนภานักเรียนช่วยเสริมมาแบบนั้น

“ใช่ใช่ เพราะฉันเองก็รักเพื่อนนา”

วาคาโอจิยึดดอก ยอมรับเรื่องนั้นโดยไม่งอแงตัว

ก็จริงนั่นแหละ เพราะพวกเรายังเอิญได้พรศิซิลลาเก็บ

มา จึงสามารถออกเดินทางด้วยโหมดงายอย่างสนุกสนาน ตั้งแต่แรกเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา หากเป็นกรณีที่ไม่ใช่แบบนี้ นั้น ต้องลำบากเพื่อเอาชีวิตรอดในต่างโลกพอสมควรแน่

ยกตัวอย่างเช่น ใช้ชีวิตร่วมกับพวกก็อบลิน

หรือ ลองทำให้ตัวเองกลายเป็นซีเปิลิอย

“ก็นะ แต่เราคิดว่าแค่สาวกิกคนเดียวนี่แหละ ที่กลายเป็นผู้ในต่างโลกซะก็ดี แต่มีชีวิตรอดมาได้เนอะ ไอ้คนโชคดี”
เพราะมีประสบการณ์มาแล้ว ผมจึงไม่ได้แย้งอะไรเป็น

พิเศษ แเค้ยมั่นใจอ่ะๆ กลับไป

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ วาคาโอจิไม่ใช่ผู้กล้าที่ปราบ
จอมมาร ไม่ใช่ผู้กล้าในครั้งนี่ ถ้างั้นใครกัน——”

ผมถามจอมมารซึ่งลอยในอากาศอีกครั้ง

ส่วนจอมมารเว้นระยะพอสมควร ก่อนตอบสนอง

คำถามผม

—— ย่อมได้ จะตอบให้ก็แล้วกัน

—— เหมือนอย่างที่เด็กหนุ่มคนนั้นปักดาบใส่ข้าเมื่อ

พันปีก่อน

—— กับเจ้านั้นในครั้งนั้นก็เช่นกัน ข้าได้ไล่ความเป็น

ปรปักษ์ สาบแช่ง และถาพนามนั้นไป

อาจารย์หรือตาลงเล็กน้อยเพราะคำพูดจอมมาร

—— ว่า “ชื่อของเธอคือ”

ความเงิบบอ้นน่าสะพรึงเต็มเปี่ยมห้องโถง

—— ว่า “ชื่อของเธอคือ”

“ได้ยินแล้ว! เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยแบบนั้น ตอนนี่ไม่

จำเป็นเพีย!”

พริตติลลาพูดแบบของจีน

—— ที่ข้ากำลังพูด คือโฟกผมแบบมาจิโกะ² นะ

ในคำพูดจอมมารมีความร้อนรนชอบกล

“ถ้าเป็นอันเก่าปีมะโว้! ไม่รู้จักเว้ย! เดิมทีของพรรคนั้น

² ตรงนี้จอมมารเล่นมุขหนึ่งอนิเมะ [君の名は Your name] กับหนึ่งชื่อเดียวกันซึ่งเคยฉายเมื่อปี ค.ศ.1953 นางเอกของเรื่องชื่อมาจิโกะใช้ผ้าโพกผม จนเกิดเป็นเทรนโพกผมตามมาจิโกะขึ้นมา

“ไม่ใช่คุณอาจารย์ด้วยซ้ำนี่ ไปเอาข้อมูลแบบนั้นมาจากไหน!”

“เรื่องนั้น เธอก็เหมือนกันแหละ...”

——มุ่งหน้าไป [นครแห่งการเริ่มต้น] ซะดิ เมืองที่ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้น—— ที่นั่นมีสิ่งที่พวกเจ้าแสวงหาอยู่

“หรือ? เปลี่ยนเรื่องทำไม เป็นจอมมารแท้ๆ อย่าพูดจาแบบคุณลุงที่อยู่เมืองกลางเกมที่ช่วยชี้แนะที่หมายต่อไปพรรคนั้นเลยน่า รีบๆ บอกชื่อผู้กล้ามา!”

——...

“คุณอิคองามิ เขาเป็นใครกันหรือคะ?”

——นามของเจ้าคนที่ขี้ความทะเยอทะยานของข้าในครั้งนี้เป็นผู้ฝังคือ...

ถ้าใช้ระบบนี้ถึงจะช่วยบอกเรา และตอนที่ผมคิดเช่นนั้นนั่นเอง

“เรื่องนั้นให้ผมเป็นคนบอกเถอะครับ”

เสียงฟังกัดก้องในห้องโถง เพื่อพูดแทรกเสียงจอมมารเข้ามา

“ให้ตายเถอะ คนเป็นจอมมารนี่พูดเยอะจริงๆ โดนกำราบจนเหลือแต่เปลือกไปแล้ว ก็ยังอาลัยอาวรณ์ซะเหลือเกิน”

เป็นน้ำเสียงที่รวมความมุ่งมั่น ความฉลาด และความมีไหวพริบจนน่าขนลุกเอาไว้

เป็นเสียงที่อัดไปด้วยน้ำกัลลวของมนุษย์—— ซึ่งแตกต่างกับของจอมมาร

“กลับมาแล้วหรือ”

วาคาโอจิพูดด้วยเสียงที่ใช้กับคนรู้จักมักคุ้นกันดี

“—ครับ กลับมาเมื่ออีกเ็อง”

หมอนั้นตอบด้วยรอยยิ้มหยักมุมปากท่ามกลางแสงที่ส่องจากด้านหลัง

ไม่ใช่แค่วาคาโอจิเท่านั้น ผม พวกผมก็รู้จักหมอนั้น

“รองประธานสถานักเรียน โคบายาคาวะ อาคิมิตสึ กลับมาแล้วครับ”

ตอนที่ชื่อนั้นถูกเปล่งออกมา เงาดำซึ่งเอ่ยนามว่าเป็นจอมมาร ก็กลับเลือนหายไปเสียแล้ว

“ประธาน—รองประธาน—”

พริสซิลลาพูดแค่นั้น และหันหน้ามาหาผม

“ไม่รู้ว่าจะมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์ทางโลกฝั่งนี้เป็นยังไง แต่ถ้าเป็นสถานักเรียนในโลกเดิม หมอนั้นเป็นรองประธานนักเรียนนะ”

ผมพูดข้างหูพริสซิลลา พอพริสซิลลาพยักหน้าพิมพ์ “อืม” เบา ๆ เสร็จ เธอจึงส่งสายตาไปยังรองประธานนักเรียน โคบายาคาวะ คล้ายประเมินราคา

โคบายาคาวะแทบไม่ขยับใบหน้า ขยับเพียงดวงตา เขาลากสายตาประหนึ่งงูจ้องหาเหยื่อเลื้อยไปหาทุกคน แล้ว

ในที่สุดจึงหยุดที่ผม

“ไง ชาวากิคุง ไม่เจอกันนานนะ คงคิดถึงกับประธานแล้วล่ะสิ”

“อะ อืม...”

ผมถูกสายตาได้แว่นซึ่งราวกับเหยี่ยว ราวกับงูพิษเหยียดมอง จึงตอบสนองไปแค่นั้น

“หรือ กิติแล้วละ ผมเองก็เป็นห่วงอยู่เหมือนกัน”

เสียงนั้นก้องไปถึงแก้วหู ผมรู้สึกปานโดนลื่นงูพิษเลียในสมอง

“รองประธาน! ไปติดตามมาเป็นยังไงบ้างล่ะ”

กะตัดจับเรื่องคินดิกันบลาๆ รีโงนะ หรือว่ามีเรื่องอยากยืนยันเดี๋ยวนี้กันแน่ วาคาโอะจิจึงถามโคบายาคาวะด้วยเสียงเข้ม

โคบายาคาวะไม่ตอบในทันที เขาค่อยๆ เดินมาทางนี้ช้าๆ ทีละก้าว ทีละก้าว

เสียงสั้นรอกเท้าไหลเฟอรักับพื้นหินของห้องโถงกระทันหันดังก้อกก้อ แล้วโคบายาคาวะก็เปิดปากพูด คล้ายกับลับจิ้งหะด้วยเสียงนั้นไปพร้อมกัน

“ผมรับคำสั่งของประธาน แล้วไปตรวจสอบมาครับเกี่ยวกับจอมมาร แล้วก็เทพอาคันตุกะ”

เรื่องนั้นแน่นอนว่า ไม่ใช่มุ่งไปที่วาคาโอะจิจึงรู้เรื่องอยู่แล้ว อาจจะเป็นคำพูดที่มุ่งใส่พวกผม และบางที่อาจจะถึงกระทั่งจอมมารด้วย

“เทพอาคันตุกะ—— ฮีฮี เรื่องที่อาจารย์เป็นเทพอาคันตุกะคนแรกออกจะเหนือความคาดหมายอยู่นะครับ”

โคบายาคาวะเห็นร่างอาจารย์ก็ผงกศีรษะให้

“ไม่ได้เห็นพวกเพื่อนร่วมชั้นอยู่กันพร้อมหน้ามานานแล้ว—— ฮีฮี อลังการดีครับ ผมเอง ปอล ซาทร³ ได้กล่าวไว้ว่า ‘นรกคือคนอื่น’ ทุกคน ไม่คิดแบบนั้นหรือครับ”

“อ้อมโลกแล้ว รีบ ๆ พุดข้อสรุปมา รองประธาน”

วาคาโอจิเร่งเพราะหงุดหงิด

“ไม่ต้องรีบร้อนครับ ประธาน ไม่ต้องจ้องกันขนาดนั้น ผมไม่เหมือนชาวากิคุง จนถึงตอนนี้ ผมเป็นคนรับใช้ผู้ว่านอนสอนง่ายของประธานมาตลอดไม่ใช่หรือครับ”

“ ‘จนถึง’ ตอนนี้?”

ราวกับฟังคำพูดวาคาโอจิที่เห็นว่าอารมณ์ไม่ได้ไปผ่าน ๆ โคบายาคาวะนั้นปลั่งเสียงดังขึ้น ปานจะทำการปราศรัย

“จอมมารจะปรากฏตัวขึ้นในโลกแห่งนี้ทุก ๆ รอบร้อยปี และข่มขู่โลกมนุษย์ให้หวาดกลัวเป็นเวลายาวนาน! ทว่าจอมมารจะต้องโดนกำราบ โดยเหล่าวีรชนผู้มาจากต่างโลกซึ่งมาปรากฏตัวในโลกแห่งนี้ทุกรอบร้อยปีเช่นกัน—— ไม่สิ เรียกว่าผู้กล้าคงจะดีกว่ารีเปล่าครับ”

โคบายาคาวะหันสายตาไปหาอาจารย์

อาจารย์กำลังเงิบฟังคำพูดนั้นโดยไม่พูดอะไร

³ นักเขียน นักปรัชญาผู้มีบทบาทสำคัญในแนวคิดทุกคนเป็นอิสระและรับผิดชอบในการกระทำของตน คำว่า “นรกคือคนอื่น” เป็นวลีเด็ดของเขา

โคบายาคาวะซึ่งรับรู้ว่าไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับ เขาจะ
สายตาดูจากอาจารย์กลับไปยังทุก ๆ คนอีกครั้ง และเล่าต่อ

“ประธานวาคาโอจินะมีความสนใจสองสิ่งนั้น ทั้ง
จอมมารกับเทพอาคันตุกะ และสั่งให้ผมไปตรวจสอบเรื่องนั้น
มา ซึ่งเรื่องนั้นไม่เกินกำลังหรอก เพราะพวกผมเองก็เป็นเทพ
อาคันตุกะที่มาจากต่างโลกเหมือนกันไงละ พวกเรามาจากไหน
และจะไปยังที่แห่งใด—— เรื่องนั้นเป็นตั้งรหัสลับสำหรับมนุษย์
ทุกคนด้วย”

งานปราศรัยเดี่ยวของโคบายาคาวะดำเนินต่อไป ด้วย
คำพูดและท่าทางติดการแสดง

“ใครเป็นคนปราบจอมมาร—— ไม่สิ ใครเป็นคนฆ่า
จอมมาร และจบเรื่องราวในครั้งนี้นัก เดวส์เอกส์มาคีน⁴ที่ขึ้น
เวทีในครั้งนี้คือใครกัน”

ทุกคนในที่นั้นกลืนน้ำลาย รอคำตอบของโคบายา-
คาวะ

“คนผู้นั้นคือบีสองห้องหนึ่ง เลขที่ 30 ยามาตะคุงคุริบ
ฮะ ส่วนเรื่องที่พำนักนั้น คิดว่าเป็น [นครแห่งการเริ่มต้น] ที่
จอมมารระบุไว้เมื่อครู่ครับ ผมขอจบการรายงานเพียงเท่านี้
ขอบคุณที่ฟังครับ”

โคบายาคาวะคำนับอย่างเคารพนบนอบ

“อิม ขอบคุณที่เหนื่อย”

⁴ เดวส์เอกส์มาคีน (เทพเจ้าจักรกล) ล้วนบนละติน เป็นวิธีการสร้างโครงเรื่องแบบหนึ่ง คือการคลาย
ปมปัญหาที่ดูแล้วไม่น่าแก้ได้ แต่กลับแก้ได้ด้วยอะไรบางอย่าง

วาคาโอจิตตอบ

มีเพียงพรินซ์ซิลลาคนเดียวที่อยู่ในสภาพลับสน เธอรีบ
แจ้นไปหาโคบายาคาวะ คว่าหมับเข้าที่คอเสื้อ

“รอเดี๋ยว! เอ็งจะปล่อยบรรยากาศแปลกๆ ออกมา
เพื่อ!”

“บรรยากาศ?”

“จะว่ายังไงดี อารมณ์แบบลาสต์บอสต์ตัวจริง อารมณ์
แบบคนทรยศ อารมณ์แบบนัมเบอร์ 2 เป็นผู้บังกร... ทำเอา
คิดว่าจริงๆ แล้วคนที่ล้มจอมมารคือผมเองทำนองนั้นนะเซ!”

“ถ้าคนที่จู่ๆ โผล่มาในสถานการณ์ที่ไม่ได้ปุ่เรื่องอะไร
ไว้อย่างผมทำแบบนั้น ทุกคนจะโกรธเอานะสิครับ!”

“เจ้าคนที่ซื่อยามาตะคุณนี่ก็เพิ่งจะเคยได้ยิน!”

“อ๊ะ คุณคือเจ้าหญิงพรินซ์ซิลลาลิ นะครับ เราเพิ่งเคยพบ
กันครั้งแรก รองประธานนักเรียนโคบายาคาวะ อาคิมิตสึครับ
ให้ตาย ผมมักจะโดนเตือนว่าทำทงทำให้ชวนมีความหวังชะ
ด้วยสิครับ”

“จะไปรู้ละ! จะให้อารมณ์คาแรกเตอร์โหดๆ แล้วจะ
ใช้ภาษาสุภาพเพื่อ!”

“หึ... ท้ายที่สุดแล้ว ความแข็งแกร่งคืออะไรกันนะครับ
อีกอย่างเมื่อไม่นานนี้ผมก็โดนนักเรียนม.ต้นงูมาด้วยสิ”

“ตะ แต่ตัวเจ้าอารมณ์แบบคาแรกเตอร์โหดๆ สายกอล
อุบายชอบใช้ปัญญาถึงตัวจะปวกเปียกเลยนี่นา! อารมณ์แบบ
ปลดผนึกของเทพเจ้าในยุคโบราณกาล พยายามจะทำลายล้าง

โลกทำนองนั้น!”

“แต่เจ้าคนสายนั้น ส่วนใหญ่จะโดนคนที่ตัวเองพินิจขึ้นมาฆ่าทิ้งคนแรกนะสิ”

ผมพูดเสียงเบาๆ ไว้ก่อน

“หึ... ทำยที่สุดแล้ว ปัญญาคืออะไรกันนะครับ เมื่อวันก่อนทำทดสอบอายุสมองไป ผลออกมาว่าอายุ 43 มันทำเอาซีมีจริง ๆ นะครับเนี่ย อ๊ะ แต่ญาติ ๆ เรียกว่าอาจารย์สอนคอมนะครับ”

“ตั้งชื่อหน้าผิตหวังพรรคั้น... จั๊นจะใช้เสียงให้เสียสันหลังเพื่อ!”

“เสียงผมเป็นแบบนี้ครับ”

“แล้วใช้คำพูดทวนเน้นตัวหนาเออะ ๆ ทำไม!”

“ไม่รู้เรื่องเลยครับว่ากล่าวอะไรอยู่”

“คำพูดที่อ้างอิงซาทร์ละ!”

“ระหว่างที่พูดอยู่ ถ้าอ้างอิงอะไรแบบนี้มาใช้จะดูฉลาดไม่ใช่หรือครับ ส่วนความหมาย ผมไม่รู้หรือครับ— หึ ๆ คนโบราณเขากล่าวว่า ‘นกฮูกแห่งมิเนอร์ว่าจะโอบนิยามโพลีเพล็’— แบบนั้นแหละครับ”

“หมายความว่าไงพะ!”

“ก็บอกแล้วไงครับว่าไม่รู้ความหมายหรือ เออบรรยากาศครับ พอพูดด้วยศัพท์ในวงการจะได้บรรยากาศนะครับ

⁹ เป็นคำพูดของนักปรัชญาชาวเยอรมันเกออร์ก วิลเฮ็ล์ม ฟรีดริช เฮเกิล เขียนไว้ในงาน Elements of the Philosophy of Right (1821)

‘ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเวลาโพล์เพล็กซ์คือตอนไหน แล้วจะให้พุดถึงมิเนอร์-วาอะไรนั้น ทาคาคะ จุนจิ⁶ กล่าวว่ ‘เธอนะ ถ้ายังมีก็เห็นไบหน้ายิ้มแย้มนะ’ — แบบนั้นแหละครับ”

“จะว่าไปผ่านไปรอบหนึ่ง ก็รู้สึกว่กำลังพุดเรื่องสุดยอดจริง ๆ!”

“ ‘หากไม่ใช่คนทานขนมปัง ย่อมไม่เข้าใจรสชาติขนมปัง’ ”

“นั่นเป็นวลีเด็ดของใครละ”

“ผมคิดเองเมื่อกี้แหละครับ แต่ถ้าอารมณ์แบบยานา-เซะ ทาคาคิ⁷ กล่าวว่ ‘หากไม่ใช่คนทานขนมปัง ย่อมไม่เข้าใจรสชาติขนมปัง’ — ถ้าทำเหมือนคนคล้าย ๆ กันพุด มันจะให้อารมณ์วลีเด็ดออกมา เพราะมันไม่เป็นไรครับ”

“เราไม่เข้าใจความหมายของคำว่ไม่เป็นไร! โดนฟ้องขึ้นมาถึงอว่แพ้ะเออ!”

การที่พริสซิลลาวนมาอยู่ฝั่งตัดมูกได้ สมแล้วที่เป็นโคบายาคาวะ ไม่มีใครเหมาะทำหน้าที่นัมเบอร์ 2 ของสภานักเรียนอีกแล้ว

วาคาโอจิยิ้มเจื่อนแล้วตอบว่พริสซิลลาดังป้

“ใช้มะ อารมณ์ผิดหวังแบบนี้ บรรยากาศแบบดูยั้งก็ทรยศ คิดว่น่าสนุกดีเลยเจาะจงให้มาเป็นรองประธานนักเรียน แต่ดันไม่ทรยศซัดกับที่หวังไว้นะซี”

⁶ ดลกชาวญี่ปุ่น

⁷ นักวาดชาวญี่ปุ่น ผลงานเด่นคือ อันมังแมน

“ดูเหมือนผมจะทำให้โกรธซะแล้วสิครับ โคบายาคาวะ อาคิมิตสึคนนี้มีสภิลเฉพาะตัวคือ बैกับหมอบกราบขอขมา ผมไม่รู้หรือกว่าเป็นจอมมารหรือเป็นเจ้าหญิง แต่ท่านจะมีคุณสมบัติพอให้นำฝากผมดูพื้นใหม่มะ...?”

โคบายาคาวะพับตัวลงดูหน้าฝากกับพื้นในสไตล์หมอบกราบขอขมาอย่างไวว่อง

“ชินกับการกราบเนอะ... เรา รู้แล้วละว่าโดนวางไว้ ตำแหน่งแบบไหนในสถานักเรียน”

“แล้วก็สมาชิกสมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์ที่กระจายไปตามพื้นที่ต่าง ๆ ก็กลับมาด้วยกันแล้วครับ รับช่วงทางนั้นด้วยนะครับ”

โคบายาคาวะพูดทั้งยังกราบขอขมาอยู่

เมื่อหันสายตาไปทางที่โคบายาคาวะเคยปรากฏตัว ก็พบเงาคนจำนวนมากท่ามกลางแสงที่ส่องด้านหลัง

“อืม — เยอะน้อ ก็จริงอยู่หรือที่ว่าถ้าอยู่กันครบทั้งห้องจะจำนวนคนขนาดนี้.... แต่ให้จัดการจำนวนขนาดนี้เป็น BIG 3 ก็ยังยุ่งยากเลยนา...”

พริสซิลลาหมุนคอมองไปรอบ ๆ แล้วพูดขึ้น

พวกผมกับพริสซิลลาที่มายังปราสาทจอมมาร หนึ่งกลุ่ม

วาคาโอจิ และสมาชิกสมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์ที่รอพวกผมอยู่ที่ปราสาทจอมมาร กับอาจารย์

มิหน้าซึก้า รองประธานโคบายาคาวะที่กลับมากับสมา-

พันธมิตรสาวกศักดิ์สิทธิ์คนอื่น ๆ มากหน้าหลายตา

สมาชิกนอกจากยามาตะที่ยกชื่อขึ้นมาเมื่อครู่ อยู่กัน
พร้อมหน้าแล้ว

“เอาละ จะเอาโครงสร้างแบบไหนดีน้อ....”

ในอกของผมมีของที่ผลุบ ๆ โผล่ ๆ ขึ้นมา ซึ่งมีคนละ
เรื่องกับความกังวลของพริสซิลลา ที่ไม่รู้จะจัดการคาแรกเตอร์
ได้เต็มที่หรือเปล่า

การทัศนศึกษาต่างโลกแห่งนี้ เป็นการเดินทางเพื่อรวบรวม
เพื่อนร่วมชั้นด้วย

การที่เหลืออีกคนเดียว เพื่อนร่วมชั้นก็จะอยู่กับครบ
นั่นหมายความว่า

—— จุดจบของการทัศนศึกษาต่างโลกแห่งนี้ใกล้เข้ามา
แล้วเช่นกัน

“เอาละ เจ้าพวกคาแรกเตอร์ใหม่ ต้งแถว!”

พริสซิลลาลั่งเสียงดัง

และเหล่าเพื่อนร่วมชั้นที่เพิ่งเจอหน้ากับพริสซิลลาครั้งแรกก็มาเรียงแถวตรงหน้าพริสซิลลา

ถึงจะเป็นการพบกันอีกครั้งในรอบหลายเดือน ทุกคน
ก็คือเพื่อนร่วมชั้นอยู่ดี ดังนั้นพวกผมจึงรู้จักพวกเขาแต่ละคน
อยู่แล้ว แต่พวกเขา กับพริสซิลลา เป็นคนที่เพิ่งเจอหน้ากัน ขนาด

ในภาพมายาก็ไม่ได้เจอ

พวกเขาเป็นสมาชิกที่กระจายไปตามพื้นที่ต่าง ๆ ตามคำสั่งวาคาโอจิ ในฐานะสมาชิกสมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์

อีกทั้ง [สมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์] ที่วาคาโอจิตั้งขึ้นในโลกแห่งนี้ ยังเป็นคนละองค์กรกับ [สถานักเรียน] ในโลกเดิม ดังนั้นแม้จะมีสมาชิกที่ทับซ้อนแบบไมเคิลหรืออูริชิบาระ แต่ก็มีคนที่ไม่ใช่สมาชิก [สถานักเรียน] แต่สังกัด [สมาพันธ์สาวกศักดิ์สิทธิ์] ในต่างโลกแห่งนี้ แบบเทนโดอยู่ด้วย

“บอกตรง ๆ นะ ถึงจะเป็นพิธีกรชื่อดังแบบเรา ก็ยังเป็นเรื่องน่าฉงนเลยว่า จะจัดการมือสมัครเล่นจำนวนขนาดนี้ได้หมดรีเปล่า”

“เธออยู่ในสถานะไหนนะ ถึงบอกว่าเป็นมือสมัครเล่น”
พริสซิลลาต่อโดยไม่สนใจมตัดมุก

“ในฐานะ P เราต้องคิดเรื่องสมาชิกประจำที่อุทิศตนให้กับรายการมาจนถึงตอนนี้ด้วย แต่ในขณะเดียวกัน เพื่อให้รายการอยู่ได้ยาว ๆ การเปลี่ยนแปลงสมาชิกประจำก็เป็นเรื่องสำคัญด้วย ความจำเจกับการปฏิรูปแบบไม่หยุดหย่อน นั่นแหละคือเคล็ดลับของรายการอายุขัยยาวยัด”

“ก็บอกอยู่ว่าไม่ใช่รายการชะง่อน”

“เอาละ เหล่าผู้มีคุณสมบัตินี้จะเป็นคนบันเทิงนั่งแท่นในรายการ ของของตัวเองกันให้ดี!”

พริสซิลลาจึงให้อารมณ์ออกดีขึ้นรายการทอล์คโชว์เข้าไปอีก แต่พูดง่าย ๆ มันคือการจัดที่ให้พริสซิลลากับพวกเพื่อน

ร่วมชั้นที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกแนะนำตัวกันนั่นแหละ

ด้วยเหตุนี้ คนแรกจึงก้าวมาตรงหน้าพริซิลลา

“ข้าชื่อซาการุระจิมะ ไดมอน! คนที่เคารพคือไซง ทาคา-
ไมริ^๘! เกิดที่เขตอาดาจิ ไตโนอาดาจิ จังหวัดโตเกียว น้องบ่าว
คิวชูก็ครับผม!”

“น้องบ่าวคิวชูเก้อิน! ซาวากิเอาร์ท!”

“ทำไมพะ!”

“คาแรกเตอร์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการพูด แคล่
ลักษณะการพูดอย่างเดียว ก็เข้าใจแล้วว่าใครพูดอยู่น่อ”

“ไอ้แบบนี้แหละ คิดยังไงก็เป็นคาแรกเตอร์บังแป็บเดียว
ไม่ใช่หรอก! แป็บ ๆ ก็เบื่อแล้ว! ไม่สิ ถึงซาการุระจิมะจะเป็นคนดี
ก็เถอะ!”

“ใช้เรื่องที่คุณอย่างนายพูดได้หรอก ที่ผ่านมานั่งเก้าอี้
สมาชิกรประจำมาตลอดจนชินแต่ไม่เคยบึ้งลิ้กรอบ อีกอย่าง
เพราะจะบึ้งทีเดียวหายได้นี้แหละ ถ้าไม่บึ้งตอนจังหวะละคร
โทกะ^๙ แล้วจะไปบึ้งตอนไหน”

“แล้วเธอจะไปสนใจจังหวะละครโทกะทำไมนั่น...”

“ฮ่าฮ่า ไม่พริอินิ ข้าไม่คิดเรื่องลึกลับเก้าอี้ท่านซาวากิอยู่

^๘ นักการเมืองญี่ปุ่นในสมัยบากุมัตสึจนถึงช่วยดันเมจิ ได้รับการขนานนามว่าเป็นชาบูโรคนสุดท้าย

^๙ ชื่อเรียกซีรีส์ละครที่เรียกดประวัติศาสตร์ของช่อง NHK ซึ่งฉายมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ.1963 มีทั้งเรื่องของบุคคลในประวัติศาสตร์จริง และแต่งตัวละครออริจินัลขึ้นมา ในปีทีโลกนี้เวลานี้ออก เป็นช่วงที่ละครเรื่อง [Seigodan] ซึ่งเป็นเรื่องของไซง ทาคาไมริฉายอยู่พอดี

¹⁰ เป็นประโยคที่ปรากฏใน [นินชูโออิคุน] ซึ่งเป็นการรวบรวมคำสั่งสอนของไซง ทาคาไมริ จึงเป็นที่รู้จักว่าเป็นคำพูดของไซง ทาคาไมริ

แล้ว ข้าตัวโต ขึ้นแทนไปจะบังคนซ้ายขวาเอา งั้นข้าขอปักหลักตรงมุมแล้วกัน จงยำเกรงฟ้าและรักผู้คน¹⁰ เคารพฟ้ารักผู้คน”

“อืม——ไอ้การแสดงออกง่ายๆ เงอะงะ อย่างภาษาคิ้วชูเก้ๆ กับน้องบ่าวคิ้วชู = ท่านไซโงนี่มัน... แกรมข้อมูลแถวๆ ท่านไซโงยังรู้สึกว้าแคว่ๆ เองด้วย... เราน่ะชอบสัมผัสบทละเอียดลออที่รสชาติแบบจิ้งค์ฟู้ด แต่อย่างที่ซาวากิว่าแหละ ของที่ปรุงรสชะจัดนั้นเบ๊บๆ ก็เบ๊บแล้ว เขาเป็นว่าสำรองไว้ก่อนไว้ดูทุกคนเสร็จแล้ว ค่อยพิจารณาเรื่องความสมดุล แล้วตัดสินใจเรื่องสมาชิกระจำกันเถอะ ค่า ต่อไป”

พอผลประเมินของฟรีสซิดลากำหนดแล้ว เพื่อนร่วมชั้นคนต่อมาก็ออกมาข้างหน้า

“นั่นนุ เด็นจิโร่ ชมรมเคมีครับ”

ทันทีที่นั่นนุออกมาข้างหน้า ฟรีสซิดลาก็พิมพ์ว่า “โฮ้” แสดงท่าทีสนใจออกสนใจออกมาให้เห็น เพราะนั่นนุคลุมเสื้อกาวน์ไว้บนเครื่องแบบยังงิละ

“เพราะเป็นชมรมเคมีก็เลยเป็นชุดกาวน์ มีคาแรกเตอร์ที่ง่ายและเข้าใจง่ายแบบนั้น มันสำคัญมากๆ เลยนะ”

“หรือ?”

“อืม เพราะว่าตอนนั่งเรียงกันเยอะๆ มองปราดเดียวก็รู้คาแรกเตอร์เลยนี่ ถึงความสามารถในการพูดคุยจะสำคัญก็จริง แต่คาแรกเตอร์ซึ่งเห็นภายนอกก็เข้าใจนะ เป็นอาวูชที่ยิ่งใหญ่เลยน้อ เราเคยพูดไปแล้วนี่ ว่าเราใส่มุนากาตะในสมาชิกระจำ เพราะเหตุผลใหญ่คือ มีมนุษย์ก็ล้มตัวยักษ์สักคน หน้า

“จ่อจะขนาดใหญ่อื่นได้ไงเล่า”

“ก็นะ ในความหมายในเชิงรายการวไรตี้ นับว่าทำกิจกรรมไว้หลายอย่างนั่นแหละ”

“และอีกอย่าง เพราะที่ผ่านมามีตัวละครนักวิทยาศาสตร์นั้นแล ถ้าสร้างความแตกต่างกับคุณครูซากางามิที่เป็นคาแรกเตอร์สายปัญญาได้ เรื่องเข้าเป็นสมาชิกประจำก็ไม่ใช่นั่นนะเออ”

“นั่นบุญโดนเรียกว่าคุณครูเดินจิโร่” ของโรงเรียนเรา ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ในงานวัฒนธรรมได้รับความนิยมมากเลย”

“โห่โห่ ถึงคอนเซ็ปต์จะลอกมาทั้งดุ้น แต่น่าจะเวิร์คนะเนี่ย การทดลองที่ว่าเนี่ยแบบไหน?”

โดนพริตซิลลาถาม ผมจึงนึกถึงสภาพของ [ไลฟ์การ์ดทดลองของนินบุ เดินจิโร่~ ยูเรก้า!~] ที่จัดในงานวัฒนธรรมปีนี้ขึ้นมา

“เอาขั้วไฟฟ้ามาหนีบจุมูกแล้วปล่อยกระแสไฟฟ้าบ้าง เอาขั้วไฟฟ้ามาหนีบหัวนมแล้วปล่อยกระแสไฟฟ้าบ้าง เอาขั้วไฟฟ้าเสียบกันแล้วปล่อยกระแสไฟฟ้าบ้าง... แล้วก็เอาแมงป่องใส่ปากในสภาพที่โดนกระแสไฟฟ้าไหลอยู่บ้าง”

“แบบนี้ ไม่ใช่คุณครูเดินจิโร่แล้ว มันเดินเกคิเน็ต-เวิร์ค¹²ไม่ใช่หรือนั้น? แล้วก็บอกตรงๆ สายเปลือยไม่ต้องมีแล้ว”

¹¹ โยเนะมูระ เดินจิโร่ คนดังด้านวิทยาศาสตร์ของญี่ปุ่น เป็นผู้จัดและเจ้าของรายการแนววิทยาศาสตร์

¹² กลุ่มนักแสดงซึ่งแสดงแบบทุ่มสุดตัวจนแทบจะบาดเจ็บกัน

“จากนั้นก็เลยกรดเกลือบ้าง ลองดมแอมโมเนียบ้าง”

“แบบนี้ไม่ใช่คาแรกเตอร์นักวิทยาศาสตร์แล้วละ ก็แค่พฤติกรรมที่เด็กม.๑ บ้าๆห่วยๆไม่ดีมักทำไม่ใช่หรอ?”

“แล้วก็ตั้งในฐานะคุณครูลามกเดินจิโร่ผู้ใช้ปืนอากาศ เล็งเปิดกระโปรงด้วยละ”

“อืม—— คำพูดที่ว่าเดินจิโรลามก พูดแล้วรู้สึกดีแะะ ถึงจะเป็นภาษาญี่ปุ่นที่อยากอ่านออกเสียง แต่อาจจะมึปัญหาในเชิงจรรยาบรรณก็ได้... แต่ตรงที่ทุ่มเทได้ก็เป็นความแข็งแกร่ง ในฐานะคนบันเทิงซะด้วยสิ งั้นหมอนี่ก็สำรองไว้ก่อนแล้วกันต่อไป”

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเพื่อนร่วมชั้นคนต่อไป

“ไซโต อินาตะ ชมรมวอลเลย์บอลค่ะ!”

“โอ๊ะโอ เกินคาดแะะ เกินคาด สาวน้อยนักกีฬาแมนๆ มีชีวิตชีวาและมีเสน่ห์แบบกลางๆ ว่างอยู่!”

“สาวน้อยนักกีฬา... อ๊ะ ก็จริงที่ว่าต่างกับอัสึมิหรือว่า ฮีราก็....”

“งั้นไม่รับ”

“เอ๊ะ”

“รายการนี้เป็นใหญ่พิซ¹³ ที่พวกคนบันเทิงเน่าๆ ห้ำหั่นกัน ดังนั้นเราไม่เรียกสาวน้อยนักกีฬาที่มีชีวิตชีวาแบบเจ้ามาหรรอก หินบิ้วไฟฟ้าตรงหัวนมแล้วปล่อยกระแสไฟฟ้าใส่สาว

¹³ วิชามนต์คำซึ่งเคยใช้ในจีนสมัยโบราณ โดยนำงูพิษกับแมงลงมีพิษชนิดต่างๆ ลงไปในโหนดเดียวกันปล่อยให้ต่อสู้กัน จนเกิดและหลงเหลือเป็นสิ่งที่แข็งแกร่งทรงพลังคำสาปมากที่สุด